

ANUL JUBILIAR

Bună seara, prieteni. Sunt foarte bucuros pentru că în seara aceasta pot să fiu din nou printre voi, și pentru primirea foarte frumoasă care mi s-a făcut. Acest lucru mă face să mă simt bine.

Mie

îmi place mult să vorbesc despre El. Mama spunea că am vorbit înainte de a umbla (voi știți cum este zicala aceea), dar eu mă bucur de un lucru: mă bucur că Dumnezeu mi-a schimbat inima, astfel încât vorbirea mea este numai despre El. Vedeți? Dorința mea este să mor vorbind numai despre El, să-L laud și să-L slujesc așa cum dorește El.

Nu

avem prea mult timp la dispoziție, deoarece în seara aceasta avem și Cina Domnului, iar dacă va fi cu voia Domnului, miercuri seara vom avea un serviciu de învățătură.

Biblia

spune că noi trebuie să fim pregătiți în orice clipă ca să dăm socoteală de nădejdea care este în noi. Și pentru mine este o mare bucurie faptul că pot face lucrul acesta, pentru ca voi să vedeți că posedați aceeași credință și nădejde. Credința care este în mine este și în voi și ea face din noi cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu.

M-a

bucurat vestea despre trezirea care are loc în Biserica Metodistă din New Albany. Dacă sunteți în apropierea acestor biserici, să participați și voi la adunări. Duceți-vă acolo și fiți o lumină, ca să se vadă de care parte sunteți.

Noi

suntem de partea Domnului și dorim să fim reprezentanții Lui alături de poporul Său.

Așa

cum a spus fratele Neville, miercuri seara vom avea un serviciu de învățătură. Dacă știi bine, voi aveți o clasă de învățătură, este adevărat, frate Neville? (Fratele Neville răspunde: „Da!”). Aceasta este foarte bine, deoarece învățătura Cuvântului este aceea care zidește Biserica. Cuvântul spune că *„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* (Matei 4.4).

Azi

dimineață am vorbit despre faptul că Cuvântul lui Dumnezeu este neschimbător, de aceea El trebuie să împlinească tot ce a spus.

În

timp ce frații cântau, m-am gândit: „Bine, dar despre ce voi vorbi astăzi?” Atunci El mi-a zis: „Toți sfinții vor avea o pecete pe fruntea lor!” Vedeți? **Toți copiii Lui, sfinții Lui, vor avea pecetea pe frunțile lor.**

Pentru

seara aceasta m-am gândit să citesc un pasaj scurt din Evanghelii și anume, locul în care scrie că după ce Și-a isprăvit cuvântarea, Isus a spus: *„Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.”* (Luca 4.21).

După

cum știți, Hristos S-a născut în această lume ca Fiul lui Dumnezeu. El a fost născut, iar la opt zile i S-a făcut tăierea împrejur. La naștere I s-a dat numele „ISUS” în timp ce „HRISTOS” este un titlu care arată ce era El. El era

HRISTOSUL, adică UNSUL lui Dumnezeu.

Pentru

că Cina ține mai mult, nu voi vorbi prea mult timp, ci doar atât cât va fi nevoie ca Duhul să-Și facă prezența printre noi.

De

curând am vorbit cu cineva care mi-a spus că a fost într-o casă unde se afla un copil stăpânit de un demon. Toți doreau ca el să fie eliberat. Voi știți că Biblia spune să ne adunăm și să ne rugăm împreună pentru astfel de oameni.

Printre

noi se află doamna Georgie Carter care a fost vindecată cu mulți ani în urmă, în urma unei vedenii. Ea a fost ridicată astfel de pe patul suferinței, din care nu se ridicase deloc de opt ani și nouă luni, din cauza TBC-ului. Eu m-am dus să mă rog pentru ea (voi știți povestea). Tatăl și mama ei nu credeau în vindecarea divină, de aceea nu m-au primit prea bine, dar fata credea și dorea să fie vindecată.

După

câteva zile, am avut un serviciu de botez la fratele Wright, și fata a dorit să fie botezată și ea. Problema era însă că ea nu se putea ridica din pat (după cum am spus deja, nu se mai ridicase de pe pat de opt ani și nouă luni.).

Eu

m-am retras în pădure ca să mă rog singur, iar sora Wright a început să sune din clopoțel ca să știu că cina este pregătită. Dar Domnul Isus a venit la mine și prezența Sa a fost atât de puternică încât nu am luat în seamă anunțul clopoțelului. Afară se făcuse deja întuneric. Apoi am văzut o Lumină strălucind printre tufișuri și o Voce mi-a spus:

„Du-te
pe cale spre casa lui Carter.”

Frate

Wright, tu ai fost cu mine. (Așa este, domnule). Eu am mers la casa lui Carter și când am ajuns acolo, Georgie a fost vindecată pe loc de suferința care o ținuse legată de pat timp de opt ani și nouă luni. De atunci ea nu a mai zăcut niciodată la pat.

De

curând am aflat că Georgie este bolnavă de cancer la sân. Înainte de a pleca peste ocean, eu am simțit tot timpul o presiune, din partea Duhului lui Dumnezeu, care mă îndemna să merg s-o văd. Când a auzit că m-am întors, ea s-a dat jos din pat, încredințată că Dumnezeu va asculta rugăciunea mea și o va vindeca. Acesta este motivul pentru care aș vrea să vă uniți cu mine în cerere înaintea lui Dumnezeu, ca să-i cruțe viața și să nu îngăduie să moară. El să-mi arate ce trebuie să fac când ajung acolo.

Atât

de mulți oameni au nevoie de ajutor!

Băiatul

fratelui lui Jim Wiseheart, care obișnuia să vină pe aici, este la spital. Tocmai m-au sunat și mi-au spus că are „boala lui Hodgkin”. Voi știți că boala aceasta este mai rea decât cancerul.

De

curând, noi am avut un caz asemănător aici, în Tabernacol, și după cum știți a fost vindecat. Cred că vă mai amintiți de tânăra aceea, care era elevă la liceu. Medicii i-au mai dat treizeci de zile de viață, dar ea a venit aici împreună cu mama ei, și-au predat viața lui Hristos și au fost botezate amândouă. Medicii o sfătuiseră pe mama ei să-i împlinească orice dorință, dar

să nu-i spună că va muri. Ele au venit însă aici și Duhul Sfânt a descoperit tot ce s-a întâmplat, după care a vindecat-o. Vindecarea a survenit imediat, așa că medicii nu au mai găsit nici măcar o pată pe trupul ei. Aceasta s-a întâmplat cu doi sau trei ani în urmă. Îmi amintesc că am întâlnit-o anul trecut, pe tânără, și era foarte bine. Dacă nu mă înșel, între timp s-a căsătorit și totul este bine.

Dumnezeu

poate vindeca și boala lui Hodgkin. El nu face nici o deosebire, ci a spus: *„Eu sunt Domnul, care te vindecă.”* (Exod 15.26). Acesta este motivul pentru care, înainte de a intra în mesaj, aș vrea să vorbim puțin cu El.

Bunul

nostru Tată ceresc, ne-am adunat în locul acesta, nu pentru că este un loc plăcut vederii, ci pentru că aici am gustat de multe ori binecuvântarea Ta. Noi simțim pentru locul acesta ceea ce a simțit Iacov pentru locul acela unde a avut o vedenie în care a văzut o scară rezemată de pământ și al cărei vârf ajungea la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se coborau pe acea scară, iar Iacov a spus: *„Aici este Casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!”* apoi a luat piatra pe care o pusese la căpătâi, a pus-o stâlp de aducere aminte și a turnat untdelemn pe vârful ei. (Geneza 28.17-18).

Tată,

Te rog să-i binecuvântezi pe toți cei ce s-au adunat în seara aceasta, aici, în Casa Domnului.

Ascultă

rugăciunile pe care Ți le facem pentru cei ce sunt bolnavi, și ai milă de tânărul acela stăpânit de demoni. Ne rugăm și pentru micuța Georgie, Doamne Dumnezeule. Nu îngădui să fie înghițită de moarte! Tu ai avut milă de ea acum doisprezece sau paisprezece ani, de aceea Te rog, pe Tine, Cel care ai putut să-i iei TBC-ul, să îndepărtezi și cancerul din trupul ei. Tu ești Dumnezeu, și noi Te iubim, Tată, și Ți cerem aceasta cu o credință neclintită.

Privește

spre tânărul internat în spital, căci toate speranțele s-au dus, dar într-un asemenea ceas, de deznădejde, Te-ai apropiat și de Pavel și i-ai spus: „Nu te teme, Pavele...” Vorbește din nou, Doamne! Cruță viața acestui băiat! Nu îngădui să moară, ci lasă-l în viață spre gloria lui Dumnezeu.

Fii

cu noi în timpul acestui serviciu, iartă-ne păcatele și călăuzește lucrarea din seara aceasta, căci o predăm în mâinile Tale și Te rugăm să faci aceasta, în Numele lui Isus, Fiul Tău. Amin.

Mie

îmi place mult să vorbesc despre Acela în fața căruia am venit să ne închinăm, despre Domnul Isus. El este atât de bun și de îndurător față de noi, așa că Îl iubim cu toții. O, dacă inima noastră ar putea simți prezența Lui în mijlocul nostru, căci El este aici. Duhul Sfânt, care umple cerul, pământul și marea, este aici ca să primească laudele și închinarea noastră.

De

ce am venit noi în locul acesta?

Casa lui Dumnezeu este un loc de corectare.

Judecata începe de la casa Domnului.

Noi trăim într-un timp întunecos și după călătoria pe care am făcut-o pot spune că națiunile mai au o singură nădejde, iar aceasta este a doua venire a Domnului Isus.

Revenirea Lui este la fel de sigură ca prima Sa venire. Eu cred aceasta din toată inima mea.

Așa cum am văzut azi dimineață, Cuvântul Lui trebuie să se împlinească. Cuvântul este exprimarea gândurilor lui Dumnezeu.

Dimineață, am citit textul din Ioan 1.1, unde scrie:

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.”

Deci Cuvântul a fost începutul. Înainte ca să fie un Cuvânt, a fost gândul, iar Cuvântul este exprimarea gândului. Înainte ca Dumnezeu să-și exprime Cuvântul, a gândit, iar atunci când a vorbit Cuvântul, Acesta s-a materializat.

Cuvântul vorbit de Dumnezeu S-a materializat și a devenit Fiul lui Dumnezeu. El a murit ca un Nevinovat pentru cei vinovați, ca să ne răscumpere și să ne aducă înapoi, în părtășie cu Dumnezeu. Prin jertfirea Sângelui Fiului neprihănit al lui Dumnezeu, noi, care eram morți față de Dumnezeu, am fost aduși din nou în prezența Lui.

De aceea, pe cât este de sigur că Isus a venit prima dată ca Răscumpărător, El va veni a doua oară ca Mire pentru Mireasa Sa. Da, El vine!

Noi ne gândim de multe ori: „Oh, a trecut atât de mult timp și Îl așteptăm de ani și ani!” Exact așa au gândit oamenii și înainte de prima Sa venire, și sunt gata s-o facă și înainte de cea de-a doua Sa venire, deoarece Biblia spune în 2 Petru 3.4:

„...și vor zice: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la

Începutul zidirii!” Dar se va întâmpla chiar în ceasul când nu vă gândiți!

Nouă americanilor, Dumnezeu ne va cere mult pentru că America are Lumina adevărată a Evangheliei dar refuză să o ia în seamă!

Acesta este motivul pentru care în seara aceasta vreau să le vorbesc creștinilor, ca să știți cum ați putea să-L întristați pe Duhul lui Dumnezeu, în timpul acesta de îndurare care vă este acordat, și cum ați putea fi scoși afară din har astfel încât să nu mai aveți parte cu Hristos datorită unei alegeri greșite.

Știu că aceste lucruri sunt dure, dar uneori trebuie să auzim și astfel de cuvinte, ca să ne facă să apreciem mai mult îndurarea Domnului Isus.

Astăzi, când am ieșit de la serviciul de dimineață, am fost oprit de un frate care avea ceva probleme financiare. El mi-a spus:

„Frate

Branham, eu sunt un bărbat sănătos, dar de fiecare dată mi se întâmplă câte o nenorocire care mă trânteste la pământ.”

„Fiecare fiu al lui Dumnezeu trebuie să fie trecut prin încercări.”

Da, noi toți trebuie să fim încercați. Nuiava lui Dumnezeu vine peste noi cu un singur scop: ca să ne facă desăvârșiți. Dumnezeu face aceasta ca să dovedească că suntem fiii Lui.

„Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, nu fii!” (Evrei 12.8).

Dacă un bărbat (sau o femeie) suportă cu răbdare nuiua încercării și măcar că lucrurile par a merge spre rău, spune totuși: „Doamne, eu Te iubesc!” prin aceasta dovedește că este un copil al lui Dumnezeu.

Așa este. „Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit.” (Matei 10.22).

Mie-mi place aceasta, vouă nu? (Amin!).

„Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări,

ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare.

Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea.” (Iacov 1.2-4).

Ia te uită! **„Încercarea lucrează răbdare.”**

Fiți răbdători, căci nădejdea aceasta nu înșeală.

Noi toți nădăjduim ceva în seara aceasta. Oridecâte ori trecem prin încercări, nădăjduim, pentru că încercările ne fac răbdători în așteptarea venirii Domnului.

Când El va veni a doua oară, în slavă și mărire, marea îi va da înapoi pe morții din ea. Trupurile putrezite ale celor adormiți în El, vor fi schimbate și făcute asemenea propriului Său trup proslăvit, prin care El Și-a supus toate lucrurile.

Deci cum ar trebui să fim noi în seara aceasta?

Plini de bucurie și de fericire pentru că suntem în așteptarea măreței zile a venirii Domnului.

Isus este aici ca să ne vorbească din nou Cuvântul Său, prin Duhul.

De curând am fost vizitat de un frate care mi-a spus:

„Frate Branham, eu iubesc mult Cuvântul.”

Da, aceasta trebuie să iubim noi: CUVÂNTUL! Voi nu vă puteți baza credința doar pe ceea ce a spus cineva; credința voastră trebuie să aibă o temelie. Și ce altă temelie poate fi mai sigură decât Cuvântul lui Dumnezeu? Cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul Lui va rămâne din veșnicie în veșnicie. El se mișcă înainte rămânând întotdeauna Același.

Ne vom grăbi acum să citim textul pentru tema din seara aceasta, deoarece trebuie să avem și serviciul de Cină. Fiecare bărbat, femeie, băiat sau fată, care cheamă Numele Domnului, să stea cu inima deschisă, pregătindu-se pentru a se apropia de Cina Domnului.

Oh, acesta este un lucru minunat!

Domnul Isus a spus în Ioan 6.54: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”

„Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.” (v. 53), iar în 1Corinteni 11.29, scrie: „Căci cine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului.”

Ce timp! Să ne pregătim pentru acest mare eveniment!
Cred că unul din cele mai importante evenimente din viața Tabernacolului este seara împărtășirii.

„Isus a venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului a intrat în Sinagogă. S-a sculat să citească, și I s-a dat cartea prorocului Isaia...”

Observați că noi procedăm la fel ca El?

Isus citea Cuvântul din Scriptură, după care își baza învățătura pe cele citite. Ceea ce spunea El era uneori contrar cu ceea ce credeau evreii, dar cu toate acestea cine Îl putea acuza, doar El era Domnul slavei!

„Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris:

„Duhul Domnului este peste Mine... ca să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului, și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă, aveau privirile pironite spre El.

Atunci a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.” (Luca 4.16-18+19-21).

Isaia a profețit că **Hristos va vesti „anul de îndurare”**, cu aproape opt sute de ani înainte de venirea Sa. Acest lucru trebuia să se împlinească întocmai, pentru că profetul spusese Cuvântul Domnului și El nu putea să cadă fără să se împlinească.

Noi știm însă că deși Isus a făcut multe lucrări puternice, poporul nu a putut crede în El pentru că tot Isaia a spus:

„Cine a crezut ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?” (Isaia 53.1).

„Inima acestui popor s-a împietrit: au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec.” (Matei 13.15).

Isaia a spus mai dinainte că oamenii nu vor putea înțelege minunile și lucrările făcute de Isus Hristos înaintea lor.

Profeția aceasta se repetă și astăzi. Ați știut că Cuvintele lui Dumnezeu se repetă? Că merg în cicluri?

Am să vă dau un exemplu.

În Matei 2.15 este scris: *„Am chemat pe Fiul Meu din Egipt;”,* se referă și la chemarea Israelului din Egipt, pentru că Israel este fiul lui Dumnezeu.

Deci acest verset are două planuri:

- chemarea lui Isus din Egipt;
- chemarea poporului Israel din Egipt.

Aceste Scripturi pe care le citim în seara aceasta, își au împlinirea și în zilele neamurilor.

Ei
au ochi, dar nu văd; au urechi dar nu pot auzi.

Dumnezeu
face semne și minuni dar oamenii își închid pur și simplu ochii în fața acestor lucruri. De ce? Pentru că așa a spus prorocul că se va întâmpla.

După
cum știți, Isaia a profețit referitor la Isus, când a spus: *„...să vestesc un an de îndurare al Domnului.”* (Isaia 61.2).

De acest verset aș vrea să ne ocupăm în seara aceasta. **„Anul de îndurare” este numit în scrierile vechi „Anul jubiliar”.**

În Vechiul

Testament ni se spune că la fiecare șapte ani era un an jubiliar. Atunci, pământul era lăsat să se odihnească. În anul acela recolta creștea de la sine, fără să fie semănată, și tot în anul acela, fiecare sclav evreu putea să fie liber, dacă voia.

Știu că

lucrul acesta este îngrozitor, dar cu câteva seri în urmă l-am putut vedea cu ochii mei (vânzarea de oameni).

Eu am văzut

cum oamenii își aduceau fetele sau chiar soțiile și le scoteau la vânzare în piața de sclavi. Le dezbrăcau și le vindeau ca sclave. Un bărbat, care se afla în apropierea noastră dar nu făcea parte din grupul nostru, a cumpărat o femeie drăguță cu suma de treizeci și cinci de dolari. După ce a achitat banii, i s-a eliberat un certificat întocmai ca acela pe care-l primiți când cumpărați o mașină. Unele dintre acele tinere s-au vândut pentru numai zece dolari, în timp ce altele au fost date în dar. Vedeți, acolo unde Numele Domnului Isus Hristos nu este respectat, ființa umană, și mai ales femeile, nu sunt cu nimic mai mult decât animalele.

O, cum ar

trebui să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru țara în care trăim și pentru libertatea pe care o avem, dar este o rușine felul în care tratăm libertatea pe care ne-a dat-o Domnul!

Da, ei le

vindeau ca sclave. După ce era cumpărată, acea fată putea să devină soția sau servitoarea stăpânului ei. Înainte ca să le cumpere, cei interesați se uitau la dinții lor, le cercetau ca să vadă dacă sunt puternice, dacă sunt fecioare, etc. Fiecare putea să cumpere ce voia, dacă avea bani să plătească pentru ele.

Același

lucru se întâmpla în zilele legii. Oamenii își cumpărau sclavi, dar la șapte ani era un an de îndurare.

Acest an de

îndurare are o mare însemnătate și pentru oamenii de astăzi. Este un timp măreț!

Acești

sclavi erau folosiți oriunde voia stăpânul lor: la munca câmpului sau oriunde voia el, deoarece posedea o hârtie legală care dovedea că acel sclav îi aparține. Prin aceasta, el îl putea trata ca pe un cal sau oricum voia, pentru că era sclavul lui.

Dar legea

lui Dumnezeu a lăsat ca la fiecare șapte ani să fie un an de îndurare. Când venea acest an, preotul străbătea țara și suna din trâmbiță, aducând vestea că fiecare om care fusese vândut ca sclav are privilegiul de a fi liber. Cei ce primeau eliberarea, puteau să se întoarcă acasă, la cei dragi ai lor. El era răscumpărat prin har. Nu trebuia să plătească nimic. Cei dragi nu trebuiau să plătească nimic pentru eliberarea lui. Acesta era harul lui Dumnezeu, darul Lui.

Ce tablou

minunat!

Astăzi,

bărbații și femeile din țara noastră și din întreaga lume, s-au vândut robi păcatului. Ei beau, participă la jocuri de noroc, curvesc, mint, înșeală și fac multe alte lucruri pe care nu ar trebui să le facă. Prin aceasta, ei au devenit sclavii Diavolului.

Nu demult,
m-am întâlnit cu o doamnă tânără și ea mi-a zis:

„Frate

Branham, aș da orice dacă aș putea să scap de patima care este peste mine, de băutură. Am început când eram doar o fetiță, prin faptul că m-am împrietenit cu un băiat căruia îi plăcea să bea. Noi am început să amestecăm băuturile și într-o zi am devenit sclava acestei patimi. Dacă nu beau într-o zi, simt că înnebunesc. O, dacă aș putea să scap de acest lucru!

„Tu nu poți

face aceasta, dar eu cunosc pe Cineva care poate rupe această legătură de peste tine. Domnul Isus Hristos a venit ca să te facă liberă.”

Dacă

priviți simbolul, veți vedea că anul de îndurare se repetă din nou acum. La un anumit interval de timp există o trezire care atinge pământul.

Nu demult

s-a încheiat o mare trezire galeză.

Nu contează

cât de mulți Oral Roberts sau Billy Graham, care încearcă să-i adune pe oameni laolaltă, aveți în țară; este nevoie de Dumnezeu ca El să aducă o trezire.

Noi

încercăm să avem o mare organizație a oamenilor de afaceri creștini. Acest lucru e bun, eu nu am nimic împotriva lor. Ei încearcă să facă o asociație a predicatorilor inter-confesionali. Toate acestea sunt bune, dar frate, atâta timp cât este doar omul, nu se va alege nimic din toate strădaniile lor. Noi avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu, ca El să vină printre oameni.

Trezirea

din Țara Galilor a constituit un an de îndurare pentru poporul galez. Această trezire a început în mijlocul unui grup de oameni analfabeți, care predicau doar Evanghelia. Când ei au făcut aceasta, puterea lui Dumnezeu și slava Sa s-a revărsat peste oameni, astfel încât oamenii de afaceri mergeau la serviciu și după ce se așezau la birou începeau să plângă ca bebelușii. Da, oamenii renunțau la întâlnirile de afaceri și își închideau prăvăliile ca să se roage lui Dumnezeu. Fermierii opreau echipele care se aflau la munca câmpului, ieșeau toți din câmp și își ridicau mâinile spre Dumnezeu cerând îndurarea Sa peste ei. Oamenii umblau pe drumuri vestind pretutindeni îndurarea Domnului. Da, acolo era o trezire în plină desfășurare.

De o

asemenea trezire are nevoie și America în seara aceasta. Ea nu are nevoie de un Billy Graham, nici de serviciile lui Oral Roberts. America are nevoie de un singur lucru: de Duhul Sfânt care să se miște printre oameni vestind anul de îndurare. Acesta este adevărul. Noi nu avem nevoie de o nouă organizație; nu avem nevoie de un nou așezământ, ci singurul lucru care ne trebuie este Duhul Sfânt cu puterea Sa de convingere.

Voi puteți

predica Evanghelia până încărunțiți, puteți face semne și minuni până îmbătrâniți, căci oamenii vor fi mișcați numai dacă vor fi atinși de Dumnezeu.

Când a

început acea mare trezire, un predicator a mers jos, într-un oraș. Înainte de intrarea în oraș era un podeț tubular care traversa drumul. Când a ajuns acolo, el a oprit calul și după ce s-a urcat pe podeț s-a rugat zicând: „Dumnezeule, acest oraș este plin de poluare din pricina păcatului. Fă ca fiecare bărbat sau femeie, băiat sau fată, care vor trece peste acest podeț, să cadă sub cercetarea Duhului Tău și astfel să se căiască de păcatele lor.”

După ce a

spus acele cuvinte, predicatorul s-a dus și a luat cu el un luptător al rugăciunii și al postului și l-a dus sub acel podeț. El a stat acolo zi și noapte, postind și rugându-se ca Domnul să facă ceea ce ceruse.

În acel timp,
predicatorul s-a dus în oraș și înainte de servirea mesei, a cerut permisiunea de a se ruga. Cei prezenți au spus: „În ordine.”

Ce a urmat,
s-a scris și în ziare. Oamenii care treceau peste podețul acela își opreau caii și începeau să plângă și să se roage. Bărbații și femeile, care se așezau la masă ca să mănânce, își împingeau farfuriile cu mâncare și începeau să plângă, să se căiască și să se roage pentru iertarea păcatelor lor.

De o astfel
de trezire avem nevoie și noi în seara aceasta; avem nevoie de prezența lui Dumnezeu printre noi.

Noi putem
ține o adunare, putem face semne și minuni... Eu am putut să văd clar acest lucru. De multe ori în adunări vin oameni care spun: „Ceea ce se petrece aici este minunat!” pentru că ei văd cum orbii își capătă vederea, cum surzii aud, etc. Dar după ce pleacă din adunare, nu-i mai vedeți. Ei se duc înapoi, în lume, deși spun: „Păi, eu cred acele lucruri!”

Biserica nu
are nevoie de un nou predicator, ci are nevoie de Duhul Sfânt care să intre printre oameni astfel încât să-i facă să flămânzească și să înseteze după neprihănire.

„Ferice de cei flămânzi și însetați după

neprihănire, căci ei vor fi săturați.” (Matei 5.6).

Dar Cel ce
provoacă setea și Cel ce-o potolește este Duhul Sfânt.

Deci,
stăpânii aveau sclavi. Poate că-i foloseau la săpatul porumbului sau la alte lucruri. Stăpânul putea să ia biciul și să-și bată sclavii cu el, zicând: „Mai repede! Săpați mai repede!” fără ca cineva să-l judece pentru aceasta.

Dar de
îndată ce răsuna trâmbița, sclavul putea să arunce sapa și să spună: „Din momentul acesta nu voi mai săpa cu ea!” Stăpânul lui nu mai avea nici un drept să-l lovească, pentru că sclavul era liber. De ce? Răsunase trâmbița care aducea vestea bună. Anul de îndurare era în plină desfășurare. Ispășirea era făcută,
așa că toți sclavii puteau să plece liberi.

Oh, Doamne,
îmi amintesc când am auzit și eu vestea bună a mântuirii, care a venit și la inima mea! Eram un băiat mic, un păcătos întins pe patul de spital. Doctorul a spus: „Acest băiat mai are câteva clipe de viață!” dar atunci am auzit un sunet ce venea din cer și care mi-a spus că anul de îndurare este în toi.

Eu L-am
acceptat pe Domnul Isus, am dezlegat toate legăturile păcatului și i-am zis Diavolului: „Tu nu-mi mai poți face nici un rău pentru că mi-am predat viața lui Hristos Isus! Nu mă mai poți vătăma și biciui!” De atunci, el m-a mai speriat de multe ori, dar nu mai este în stare să mă atingă pentru că este numai un înșelător. Îi pot auzi biciul plescăind și pocnind, dar aceasta nu-i ajută la nimic. El nu mă mai poate prinde pentru că aparțin Domnului. Acesta-i adevărul.

Sclavul

care era eliberat putea să se întoarcă la casa lui, la cei dragi ai lui, la soția și la copiii lui. El era liber. Nu mai trebuia să rămână sclav.

Dar aici

este marea tragedie. Dacă omul prefera să rămână mai departe în robie, stăpânul lui îl întreba: „Vrei să rămâi în continuare robul meu?” „Da.” Atunci sclavul era dus în Templu și se spunea acest lucru în auzul celor prezenți, ca o mărturie publică, după care preotul lua o sulă și îi făcea o gaură în ureche. Din acel moment, robul acela nu mai putea să fie liber niciodată. El rămânea în slujba stăpânului său cât trăia, deoarece a refuzat să primească eliberarea care i se oferise în dar.

Acum fiți atenți!

În ultimii

patruzeci de ani, Statele Unite au fost cercetate în mod constant de puterea Duhului Sfânt, care S-a descoperit printre oameni făcând tot felul de semne și minuni. Trezirea Duhului a făcut ca prostituatele, bețivii, etc. să devină adevărați gentlemen – creștini adevărați. Orbii și-au primit vederea, surzii și-au primit auzul, deoarece sosise anul de îndurare pentru cei bolnavi și suferinzi, care se aflau sub robia Diavolului. Orice boală a fost vindecată, orice neputință ridicată, pentru că Duhul lucra o trezire constantă care a mers din biserică în biserică. Dar ce a făcut America? L-a refuzat! Da, El a fost refuzat de națiune, de biserică și de individ. Ei au respins îndurarea Lui.

Necazul

este că voi, prieteni, îl întristați prea des pe Duhul Sfânt, iar prin aceasta treceți linia de separare. Voi ajungeți la un punct în care nu mai este nici o șansă de pocăință și ca urmare veți fi pecetluiți în împărăția întunericului. Prin aceasta, nu-L veți mai vedea niciodată pe Domnul Isus.

Nu veți mai avea niciodată nădejdea vieții veșnice, ci veți fi însemnați pentru totdeauna afară din harul Său.

Ce avertizare serioasă! Nădăjduiesc că Duhul Sfânt va pecetlui aceste cuvinte în inimile voastre.

Voi, care stați pe linia de separare; voi, care v-ați gândit de multe ori: „Mi-ar plăcea să fiu și eu creștin, dar nu mă pot hotărî să pornesc!” Oh, frate și soră, v-ați gândit vreodată că s-ar putea ca aceasta să fie ultima seară în care ți se oferă șansa de a fi creștin? Poate că în seara aceasta Îl vei refuza pentru ultima oară, căci Dumnezeu te va însemna ca lepădat.

Cuvântul spune că în zilele din urmă vor fi numai două categorii de oameni și că fiecare din aceste două categorii vor primi un semn.

Fără nici o îndoială, Semnul lui Dumnezeu este botezul cu Duhul Sfânt. Nu demult eu am vorbit chiar aici despre acest Semn. Cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu, eu v-am dovedit atunci că Pecetea lui Dumnezeu este botezul cu Duhul Sfânt:

„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.” (Efeseni 4.30).

Voi nu puteți fi pecetluiți fără Duhul Sfânt, pentru că Duhul Sfânt este Pecetea lui

Dumnezeu.

Toți cei

care nu primesc Pecetea lui Dumnezeu, vor primi semnul fiarei care este un semn al lepădării, respingerea Duhului Sfânt.

Înțelegeți ce vreau să spun? (Amin).

Când vine

anul de îndurare, oamenii primesc Duhul Sfânt, dar dacă Îl refuză, Dumnezeu nu le mai vorbește niciodată.

Atunci veți

fi însemnați ca lepădați, pentru că toate simbolurile din Vechiul Testament ne vorbesc despre Noul Testament.

Dacă tu Îl

refuzi pe Hristos, atunci când bate la ușa inimii tale, ești în pericol să fii însemnat la ureche.

„Credința vine

în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu.” (Romani 10.17).

Dacă Îl

refuzi, Dumnezeu va pune peste urechile tale un blindaj și astfel nu vei mai putea auzi niciodată! Tot ce vei mai putea face, din momentul acela, este să critici Evanghelia, iar când vei muri vei fi pierdut pentru totdeauna.

Ce timp!

Câtă vreme ușa harului este deschisă noi trăim în anul de îndurare! V-ați dat seama că același botez al Duhului Sfânt...(fratele Branham bate de câteva ori din

palme).

Eu am

studiat istoria cu privire la lucrarea Duhului Sfânt printre oameni, deoarece vom lăsa pentru o vreme serviciile de vindecare la o parte și ne vom ocupa de predicarea Evangheliei.

Oamenii

mi-au spus mereu: „De ce nu faci asta? De ce nu faci cealaltă?” Dar primul lucru pe care a trebuit să-l fac a fost să folosesc darul divin pentru a câștiga inimile oamenilor. Dacă nu aș fi avut inimile oamenilor, ei nu m-ar fi ascultat. Dar Dumnezeu a legitimat Cuvântul, așa că ei cred. Oamenii au văzut că lucrurile care au fost spuse s-au împlinit cuvânt cu cuvânt; au văzut puterea lui Dumnezeu mișcându-Se printre ei și făcând întocmai ce a spus. Aceasta face ca ei să creadă ceea ce voi spune.

În ce

privește învățătura, eu trebuie să știu despre ce vorbesc pentru că în ziua judecății Dumnezeu mă va face răspunzător pentru fiecare cuvânt pe care-l spun. Acesta este adevărul.

Pentru

prima dată de la rusalii încoace, botezul Duhului Sfânt a căzut cu o sută de ani în urmă, în Rusia. Acesta este adevărul. Ei au primit botezul Duhului Sfânt și au fost martori la multe semne și minuni, dar națiunea rusă L-a refuzat. Când au făcut aceasta, ei s-au întors împotriva lui Dumnezeu, împotriva religiei și au devenit comuniști; oameni reci și duri.

Dacă nu-L

veți asculta pe Dumnezeu, El va îngădui să vină peste voi un alt duh, care vă va face să credeți o minciună, pentru a putea fi condamnați.

Aici se

află Rusia în seara aceasta. În ochii lui Dumnezeu ea este condamnată pentru că a refuzat să primească mesajul jubiliar al botezului Duhului Sfânt. (fratele Branham bate de cinci ori în amvon). Prin aceasta, ei au primit o minte blestemată care-i face să creadă o minciună, astfel încât în ochii lui Dumnezeu sunt condamnați.

Următorul

loc în care a căzut botezul Duhului Sfânt a fost Turcia, dar și turcii L-au respins. Ei i-au răstignit, i-au aruncat în puțuri, etc. ucigând sute de armeni care primiseră această lucrare a Duhului.

Priviți

unde se află Turcia în seara aceasta. Anul de îndurare a trecut de ea!

Acum

priviți America, fraților! Ea a avut deja 40 de ani de predicare apostolică de modă veche – anul de îndurare. Dacă ei nu-L vor primi ca națiune (și mă tem că nu o vor face), vor fi însemnați afară, în întuneric, în judecata lui Dumnezeu.

Toate

denominațiunile noastre sunt bune, dar frate, Dumnezeu nu privește la denominațiuni, ci la individ. **Creștinismul nu este o denominațiune, ci este viața pe care o trăiește fiecare persoană.** Amin.

„Așa

vorbește Duhul Sfânt care a scris Cuvântul lui Dumnezeu: Într-o zi America va

primi semnul fiarei, conform Apocalipsei 13, pentru că a respins Mesajul lui

Dumnezeu! (fratele Branham

bate de trei ori în amvon). Noi ne îndreptăm spre acea zi.

Dumnezeu nu

face deosebire între națiuni. El nu privește la fața omului, ci primește pe oricine se întoarce la El. Dacă o națiune L-ar primi pe El și ar umbla în căile Lui, ar dăinui pentru totdeauna, dar Cuvântul spune că fiecare împărăție a lumii va fi distrusă la venirea Pietrei desprinse din munte, fără ajutorul vreunei mâini omenești. Ea va sfărâma toate împărățiile pământului în bucăți, iar Hristos va domni pentru vecie. Împărăția Lui nu va avea sfârșit niciodată.

Aceasta

este Împărăția lui Dumnezeu care va veni cu putere și slavă, în timp ce restul lumii va fi ruptă și sfărâmată în bucăți. De ce aceasta? Pentru că Îl resping pe El. Națiunile Îl resping, bisericile Îl resping, indivizii Îl resping, ceea ce face ca Dumnezeu să poată judeca lumea; să poată judeca bisericile și indivizii.

Cuvântul

spune că dacă un om aude Cuvântul și refuză să umble în Adevăr, prin aceasta respinge Duhul Sfânt al lui Dumnezeu și trece linia dintre har și judecată.

Uitați-vă

la America: noi purtăm cele mai bune haine din lume; suntem cei mai îmbrăcați. Noi avem cele mai bune mașini; noi avem cei mai mulți bani; noi avem cele mai mari biserici din lume; noi avem cei mai buni predicatori, dar cu toate acestea întreaga noastră națiune se îndepărtează încet de Dumnezeu. De ce aceasta? Pentru că ne-am bazat credința pe indivizi, pe denominațiuni și pe națiune.

Nu demult

am întrebat pe cineva:

„Ești creștin?”

„Dă-mi voie
să-ți spun că eu sunt american și că aparțin unei națiuni creștine!”

Dați-mi
voie să vă spun și eu că acest lucru nu înseamnă nimic; este egal cu zero!

În altă zi
am întrebat-o pe o tânără:

„Ești
creștină?”

„Eu aprind
în fiecare seară câte o lumânare.”

Ce
importanță are câte lumânări aprinzi? Ce importanță are faptul că aparții
națiunii americane? Ce importanță are faptul că aparții la o anumită biserică?

Cuvântul
spune: *„Dacă un om nu se naște din
nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”* (Ioan 3.5).

Aceasta
este o avertizare făcută chiar de Domnul Isus Hristos.

Prietenii
mei, voi nici nu vă dați seama cât de mult vă iubesc! Dacă nu v-aș muștra și nu
v-aș spune adevărul, numai ca să vă fiu pe plac, aș profita de voi și aș fi un

fățarnic.

Dar ceea ce

vă spun în seara aceasta este avertismentul dat de Evanghelie: „Fugiți în Hristos! Lăsați totul de-o parte! Nu așteptați după miss Jones ca să pornească mai întâi ea la biserică, ci porniți-vă chiar acum voi înșivă! Nu mai stați pe loc, căci s-ar putea să vină clipa când Dumnezeu vă va însemna ca păcătos, ca rob al păcatului, pentru tot restul vieții voastre! Nu contează care este prețul, urmați-L chiar acum!

Cineva, o

persoană care trăia în păcat, mi-a spus:

„Dar, frate

Branham, oh, eu sunt sincer! Eu cred în Domnul Isus Hristos.”

„Dacă ești

sincer cu adevărat, dovedește-o renunțând la păcatul în care trăiești.”

„O, dar

sunt implicate atât de multe probleme...”

„Am crezut

că ești sincer”, am replicat eu.

„Bine, dar

am făcut asta, aceea...”

Cel mai

important lucru pe care îl poate face un om este să vină urgent la Domnul Isus, indiferent de problemele pe care mai trebuie să le rezolve. Ce este mai important decât să fii născut din nou?

Fiecare

dintre voi știe că într-o zi veți fi doar un craniu și o grămadă de oase îngropate în țărâna pământului. Fiecare om care stă în seara aceasta aici, se îndreaptă spre ziua aceea. Acesta este adevărul. Cât de sinceri ar trebui să fiți știind că vă îndreptați spre acea zi? Înțelegeți ce vreau să spun?

S-ar putea

ca peste o oră mulți dintre voi să treacă deja dincolo, iar la anul pe vremea aceasta nu va mai exista nici o bucată de carne pe oasele voastre puse în pământ. S-ar putea ca în următoarele douăzeci și cinci de minute duhul de viață să se retragă din trupurile voastre și atunci nu veți mai putea face nimic. Starea în care te afli în clipa aceea, va fi starea pe care o vei avea pentru totdeauna (păcătos sau salvat).

Isus a spus

că există o stare foarte periculoasă: starea de om căldicel.

El a spus

mai departe: „*O, dacă ai fi rece sau în clocot!*” (Apocalipsa 3.15).

Cu alte cuvinte: „Să fii din toată inima pentru El sau să fii împotriva Lui”. Dacă trăiești o viață de om căldicel (și cu El și cu lumea), aceasta nu-ți va fi de nici un folos. Zdrențele neprihănirii tale personale nu te vor scăpa în ziua judecății! Acesta este adevărul.

Voi

spuneți: „Păi, eu aparțin de biserică!” Aceasta nu are nici o legătură cu problema noastră. Eu cred că fiecare om trebuie să aparțină de biserică

(aceasta este în ordine), dar acest lucru nu are nimic a face cu salvarea.

Este

întocmai ca în povestea pe care v-am spus-o azi dimineață referitor la omul care s-a dus să-L caute peste tot pe Domnul Isus Hristos deși El era deja în inima lui. Lucrurile pe care le-a făcut el: strigarea, vorbirea în limbi, etc., au fost în ordine, dar acelea sunt numai darurile lui Hristos. Important este ca El să fie acolo.

Vedeți? Mai

întâi trebuie să-L primiți pe Hristos în inima voastră, apoi vor avea loc și acele lucruri. Dar vă dați seama în ce impas sunteți dacă faceți aceasta fără să-L aveți pe Hristos?

Eu am văzut

păgâni strigând. Acesta este adevărul. Am văzut oameni care făceau tot felul de lucruri ciudate, despre care voi ați putea crede orice. Astfel, am văzut cum au scos o funie dintr-un sac, iar după ce au făcut un fel de „hocus-pocus peste ea, funia aceea a stat drept în sus, fără nici un sprijin. I-am văzut luând o cobră, voi știți că ea are cel mai puternic venin, i-au aruncat o cârpă peste cap, iar după câțva timp toți dinții i-au rămas în acea cârpă. După aceea s-au învârtit în jurul ei cântând o anumită muzică, iar ea li s-a încolăcit în jurul gâtului fără să le facă nici un rău. Cobra aceea îi privește doar, dar nu atacă, deși voi știți că ea este pregătită de atac în fiecare clipă și la cea mai mică mișcare pe care o faceți este gata să vă ucidă.

Tot pe

păgâni i-am văzut umblând prin paturi de foc în care cărbunii erau incandescenti. Da, ei umblau desculți prin foc și nu li se întâmpla absolut nimic, nu aveau nici cea mai mică arsură.

I-am văzut

sărind într-o groapă adâncă, plină cu cioburi de sticlă așezate cu vârfurile în sus. Ei alergau și săreau peste acele cioburi, se întindeau pe ele și se rostogoleau, iar când ieșeau afară nu aveau nimic, nici măcar o zgârietură.

Aceea este credință, frate, nu este salvarea. Nu, domnilor! Oh, acestea sunt căile înșelătoare ale Diavolului, prin care îi amăgește pe oameni.

Salvarea

este o problemă personală, o lucrare care are loc între fiecare individ și Dumnezeu cel Atotputernic, prin Isus Hristos.

Oh, lucrul de care am avea nevoie în seara aceasta este una din adunările de modă veche pe care le țineam cu ani în urmă, care să cutreiere întreaga națiune.

Când s-a întâmplat aceasta, oamenii s-au dus și și-au pus casele în rânduială, îndreptând tot ceea ce era rău în ele. Fiecare familie a fost pusă în ordine cu Dumnezeu. Ei au încetat cu răutatea; au încetat cu înșelăciunea; au încetat cu minciuna și au trăit cinstit și cumpătat, așa cum se cuvine unui creștin. Aceasta este adevărata religie!

Dar ce am făcut noi astăzi? Credința adevărată a fost ramificată după placul tuturor și a devenit asemenea unui spectacol de Hollywood. Voi știți că acesta este adevărul. Dacă mergeți într-un loc, găsiți o mare orchestră care cântă muzică creștină. Oamenii se mișcă încoace și încolo și pretind că sunt creștini, dar

Încercați să-i înfrunțați și veți vedea ce urmează.

Cuvântul

spune că roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, blândețea, credincioșia, smerenia, etc. Este adevărat? (Galateni 5.22-23).

„Când a fost

chinuit și asuprit (Hristos) *n-a deschis gura deloc.* (Isaia 53.7). Este adevărat?

(Amin). **Creștinismul**

este viața pe care o trăiește un om; este o experiență personală a fiecărui individ cu Dumnezeu.

Unii spun:

„Omul acesta este un creștin adevărat pentru că se roagă pentru bolnavi și bolnavii se vindecă!” Nu, aceasta nu înseamnă că el este un creștin! Credința face orice.

O, fraților

din tabernacolul acesta mic, dacă ați putea vedea minunile pe care le fac vrăjitorii și vracii păgâni! Ei pot imita toate semnele pe care le produce creștinismul, și cu toate acestea nu sunt creștini. Uitați-vă la viețile lor; priviți ce fac ei!

Unii dintre

păgâni promovează adulterul (trăirea cu alte femei) ca religie și cu toate acestea fac semne și minuni.

Dar,

fraților, există un lucru pe care ei nu-l pot face! **Există un lucru pe care nici un vrăjitor nu-l poate imita.** Ei pot face minuni, ca: acea frânghie

care stă în sus fără sprijin; pot să alerge prin foc; pot să vrăjească focul, etc. dar **nu pot să-i vindece pe oameni!** Lucrul acesta este foarte ciudat!

Ei pot să-i lege pe oameni prin blesteme, și bolile îi vor ucide, dar nu sunt în stare să ridice blestemul și să-i vindece.

Noi putem vedea aceasta în toată Biblia.

Când Iane și Iambre i s-au împotrivit lui Moise, ei au putut aduce răni și buboale, dar nu au fost în stare să le îndepărteze. Ei au putut aduce muște și păduchi, dar nu i-au putut îndepărta. De ce? Pentru că Domnul este singurul care îi poate vindeca pe bolnavi.

Păgânii pot dansa în duhul (eu i-am văzut de multe ori); pot să facă tot felul de manevre, dar nu sunt în stare să-i vindece pe bolnavi și nu pot să trăiască o viață creștină. Nu, ei nu pot face aceasta!

Salvarea este o problemă personală pe care o trăiește fiecare bărbat și femeie, individual. Cei salvați pot să deosebească toate aceste lucruri false!

Biblia spune că *„se vor ridica hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo să înșele, dacă ar fi cu putință, chiar și pe cei aleși.”* (Matei 24.24).

Acesta este
adevărul. Cele două duhuri vor fi foarte apropiate. Ei vor înșela pe mulți, dar
tot Cuvântul spune că: „*Oile Mele*
ascultă glasul Meu. Ele nu merg după un străin.”(Ioan 10.5).

Oh, în ce
timp trăim! Anul de îndurare se apropie de sfârșit.

Prietene,
dacă nu-L cunoști încă pe Hristos și nu L-ai primit în inima ta, ascultă-mă cu
atenție în seara aceasta!

Poate
cineva zice: „Bine, frate Branham, eu m-am simțit odată foarte bine, am dansat
în Duhul....”

Aceasta nu
ajunge!

Sau: „Păi,
m-am rugat o dată pentru un om bolnav și el s-a vindecat!”

Nu vă luați
nici după aceasta!

Lucrul la
care trebuie să privești este că dacă Hristos e cu adevărat în inima ta, când
încercări mari și neazuri vin peste tine, El este încă bun cu tine și tu te
porți întocmai ca El. Când totul îți merge rău și toți sunt împotriva ta, tu
ești încă blând și iubitor. Aceasta este în ordine. Du-te tot înainte! Prin

aceasta, duhul vostru mărturisește împreună cu Duhul Lui că sunteți fiii și fiicele lui Dumnezeu. Dacă aceste lucruri nu au nici un ecou în inima ta, în seara aceasta, fii atent prietene, ca nu cumva să fii însemnat în afara Împărăției lui Dumnezeu. Noi să intrăm în Împărăția Lui!

Un om care este însemnat în Împărăția lui Dumnezeu este pecetluit cu Duhul Său până la capătul călătoriei.

„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.” (Efeseni 4.30).

Noi avem un obicei de modă veche în ceea ce privește chemarea oamenilor la altar. Da, noi îi chemăm pe oameni sus, la altar. Dumnezeu să fie lăudat pentru aceasta. Acest lucru bun a fost început cu ani în urmă, de Biserica Metodistă. Această practică a fost și este încă bună.

Dar pentru a deveni creștini nu este nevoie să veniți la altar. Biblia nu spune nicăieri așa ceva. Apostolii nu i-au chemat pe oameni la altar. Ei i-au considerat pur și simplu credincioși. Biblia spune că: *„Toți cei ce au crezut, au fost botezați.”* Este adevărat? Ei au devenit credincioși.

Când tu ajungi la convingerea deplină că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și crezi aceasta din toată inima ta, primești încredințarea că ești salvat. Aceasta este tot ce vă trebuie. Apoi mărturisești acest lucru cu gura. Lasă cuvintele să iasă afară și din clipa aceea urmărește-ți viața.

Așa cum grăuntele de grâu nu poate să rodească

scaieți, tot așa acel om nu va mai putea să aducă la suprafață roade rele. El va trebui să rodească roade bune.

Isus a

spus: *„Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”*(Ioan 5.24).

Aceasta se

întâmplă pentru că ați crezut. Voi nu vă imaginați, ci Îl credeți. El a devenit un gând în inima voastră. Următorul lucru este că Îl exprimați ca o mărturie.

Isus a

spus: *„Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.”* (Matei 10.32). Atunci ceva ne ancorează. Acesta este adevărul.

Problema

este că învățăturile pe care le-am primit ne-au aruncat jos de pe cale. Metodistii au fost învățați că dacă ajung într-o stare care-i face să strige, sunt sfinți, dar noi putem vedea astăzi că această învățătură nu a mers prea bine. Acesta este adevărul.

Nazarinenii

au strigat, au ridicat mâinile și au început să alerge în sus și-n jos pe coridoare. Văzând aceste manifestări, ei au spus: „Acesta este El!” Mulți dintre ei au trăit această experiență dar când au plecat de acolo au continuat să trăiască fiecare așa cum a vrut, prin aceasta dovedind că nu a fost El Acela.

Au urmat

penticostalii. Când Dumnezeu a început să reșeze darurile în biserică, ei au vorbit în limbi și au spus: „Acesta este El! Noi Îl avem; toți suntem ai Lui!” dar mai târziu s-a văzut că nici ei nu L-au avut. Acesta este adevărul. Oamenii vorbesc în limbi și cu toate acestea trăiesc cum vor.

Frate,

lucrul de care ai nevoie este să fii sigur că-L ai pe ISUS! Eu cred că strigatul este în ordine; cred în sfințire. Da, eu cred în sfințire, dar nu în sfințirea mea, ci în sfințirea Lui. Când Duhul Sfânt vine și mă sfințește este sfințirea Lui, nu a mea. Eu sunt un păcătos, dar El este Domnul.

Eu cred în

sfințire și în strigare; cred că un om care este născut din nou va avea o experiență deosebită. Acesta

este adevărul. Eu cred în vorbirea în limbi și în tălmăcirea limbilor; cred în vindecarea bolnavilor și în prorocii; cred în minuni, dar toate acestea trebuie să vă urmeze după ce L-ați primit pe Domnul Isus Hristos.

Oamenii

spun: „Când un om strigă, „Îl are pe Isus!” Dacă cineva procește, Îl are!” dar nu este adevărat! Dacă ai un măr, nu înseamnă că ai tot pomul. Vedeți? Tu ai un atribut al mărului, un dar al lui. Și tocmai aceste învățături au cauzat necazul. Dar când Hristos este primit în inimă, toate celelalte lucruri urmează de la sine.

Chiar acum

ne apropiem de sosirea iernii. Toți copacii își vor pierde frunzele, cu excepția bradului. El își va păstra frunzele. Când vine primăvara, nu este nevoie ca voi să mergeți și să dați jos frunzele moarte ca să crească altele. Voi trebuie să lăsați doar ca viața nouă să intre în inimile voastre, iar ce este vechi va cădea de la sine.

Acesta este
creștinismul!

A-L primi

pe Hristos nu înseamnă... Eu i-am auzit pe mulți oameni spunând: „Glorie lui Dumnezeu! Odată am înjurat de cădea căciula de pe capul omului respectiv, dar acum m-am lăsat de lucrul acesta. Prin aceasta știu că sunt creștin!”

Nu, nu prin

aceasta dovedești că ești creștin! Nu, domnule.

Alții spun:

„Eu m-am lăsat de băut.” Acesta este un lucru bun, dar faptul că te-ai oprit să mai bei este un lucru moral. A-l primi pe Hristos înseamnă că El locuiește în inima ta. Aceasta face ca tu să mori pentru lucrurile lumii, fiindcă Hristos trăiește în tine. Înțelegeți? S-ar putea ca voi să încetați cu băutura, cu fumatul și cu toate acestea să nu fiți un creștin.

Ați putea

ține toate cele zece porunci și cu toate acestea să nu fiți un creștin, pentru că dacă cele zece porunci ar fi avut putere să vă salveze, n-ar mai fi trebuit să moară Hristos pentru voi. Dar Isus a murit ca să vă dea Viața veșnică și voi tocmai de această Viață aveți nevoie. Aveți nevoie ca Duhul Sfânt să locuiască în voi, și nu de ținerea legii sau de alte lucruri. Toate acestea sunt fapte, iar Cuvântul spune că noi am primit mântuirea prin har, nu prin fapte.

Dacă L-ați

primit pe Domnul Isus în inima voastră, înseamnă că sunteți în pace cu El. Priviți în urmă și vedeți viața voastră.

O să vă

spun care este felul de creștin care-mi place.

Oamenii

merg pe stradă și spun: „Îl vezi pe omul acela? Este un creștin. Eu nu merg la biserica la care merge el, dar pot spune că e un creștin adevărat pentru că l-am văzut la înghesuială.”

„O vezi pe

femeia de acolo? Da, domnule, ea nu este la fel de populară ca celelalte, dar pot să spun că e o creștină adevărată.”

Tot orașul

va spune: „Omul acela este un creștin!”

De ce?

Pentru că îl vor cunoaște. Biblia spune că tu ești pecetluit.

Ați sigilat

vreodată ceva? Când se pune sigiliul, hârtia sau obiectul respectiv este presat pe ambele părți.

Ei te văd

venind și te văd mergând, este adevărat? Tu ești un creștin pecetluit cu Duhul lui Dumnezeu. Oamenii știu ce ai fost tu. Acesta este adevărul. Dar acum, ai fost presat, marcat, sigilat. Acum ești pecetluit în Împărăția lui Dumnezeu.

Dacă hârtia

aceasta este pecetluită de un notar public, care și-a pus numele pe ea și a semnat-o, este valabilă cât timp o posedăți. Este adevărat? Tot așa, dacă un om este născut din nou, din Duhul lui Dumnezeu, dacă e un credincios adevărat, nu

unul prefăcut, și este umplut cu adevărat cu Duhul lui Dumnezeu, acel om este pecetluit până în ziua răscumpărării. El va fi asemenea lui Hristos, astăzi, mâine și în fiecare zi. În încercări, el va fi asemenea lui Hristos. În necazuri, El va fi asemenea lui Hristos. În lipsuri, în bucurie, el va fi asemenea lui Hristos. Peste tot unde îl vezi, sau unde o vezi, ei sunt asemenea lui Hristos, pentru că sunt pecetluiți prin Duhul Sfânt. Înțelegeți ce vreau să spun? Acela nu este duhul vostru, ci Duhul Lui.

Frate și soră, nu te juca prea mult cu Dumnezeu căci s-ar putea să vină timpul când îndurarea Lui va trece de ușa ta. Atunci vei fi dus la stâlpul diavolului, vei fi însemnat la ureche și nu vei mai putea auzi niciodată Evanghelia glorioasă.

Cineva întreabă: „Ce vrei să spui cu aceasta?” Ea nu îți va mai fi de nici un folos.

Știți ce este hula împotriva Duhului Sfânt? Este respingerea Cuvântului. Acesta este adevărul.

Atunci când L-au respins pe Hristos, ei L-au hulit pe Duhul Sfânt. L-au numit Beelzebul și au spus că lucrează cu Beelzebul. Isus le-a spus adevărul, dar ei nu L-au primit.

Când unui om i se prezintă Adevărul și el refuză să Îl primească, prin aceasta își semnează condamnarea. Acesta este adevărul.

Astfel, dacă voi nu Îl cunoașteți în seara aceasta pe Domnul, ca bunul și iubitul

vostru Salvator, ci ați avut doar o mică experiență cu El, n-ați vrea să-L primiți? Nu este obligatoriu să veniți la altar.

Ascultați-mă

o clipă cu atenție. Dacă am primit trecere înaintea voastră ca frate al vostru. Dacă credeți că sunt slujitorul lui Dumnezeu, lăsați-mă să vă spun ceva. Dacă credeți că Dumnezeu cel Atotputernic mi-a vorbit, fiți atenți la ceea ce vă voi spune.

Nu

lăsați soarele să apună peste voi până când nu aveți ancorată în inimile voastre siguranța că sunteți creștini, că sunteți în legături de pace cu dușmanii voștri, că sunteți împăcați cu Dumnezeu.

În Romani

5.1 este scris: „Deci, fiindcă

suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.”

Dacă

aveți ură împotriva vreunui vecin care v-a făcut rău, sau împotriva altcuiva,

dacă nu puteți să-l iubiți în inima voastră, îndepărtați repede acea stare de

peste voi! Voi trebuie să-i iubiți pe cei ce vă urăsc. Dacă-i iubiți numai pe cei ce vă iubesc, să știți că sunteți la fel ca lumea. Voi nu trebuie să acționați într-un anumit fel pentru că așa vă cere religia, ci pentru că

asa vă îndeamnă inima voastră.

Zilele

trecute v-am cerut să vă rugați pentru mine. Eu am început să-i critic pe oameni: felul în care se îmbracă femeile, etc. dar nu vreau să fac aceasta pentru că este greșit. Mărturisesc în fața voastră că sunt greșit. Eu am văzut predicatori care au mers afară și s-au purtat într-un fel care este condamnat de Scriptură, așa că am spus: „Lucrul acela este greșit!” Cine sunt eu să-i judec? Dumnezeu este Judecătorul lor. Domnul să îndepărteze acest duh de judecată de peste mine. Lăsați-mă să fiu ca Domnul Isus.

Nu uitați
că într-o zi nu veți mai avea ocazia să veniți la biserică.

De câte ori
plec pentru câțva timp, când mă întorc soția mă întreabă:

„L-ai
cunoscut pe Cutare sau pe Cutare?”

„DA.”

„Ai auzit
că a murit zilele trecute?”

De curând a
trecut și un bun prieten de-al meu din copilărie. Will Edgar King. Noi am crescut împreună, am dormit împreună, am locuit împreună, am pescuit împreună și am fost prieteni buni. Era un tânăr robust, care a fost vindecat o dată de Domnul, dar într-o zi a căzut jos și a murit instantaneu de atac de cord. Cine s-ar fi gândit vreodată că Will Edgar King, care era mai tânăr decât mine cu opt sau zece ani, va sfârși în felul acesta? Era un bărbat tânăr și sănătos, care avea o soție minunată și trei sau patru copilași. El a fost șeful tuturor supermarketurilor din sud. Avea o poziție socială

bună, o casă

frumoasă și o familie sănătoasă, dar s-a dus uite așa (fratele Branham pocnește din degete).

Acum,

sufletul lui este în mâinile lui Dumnezeu, care-l va judeca după dreptate.

În seara

aceasta noi stăm aici, dar numai Dumnezeu știe unde vom fi mâine dimineață.

Dacă nu

sunteți în ordine cu El, acum, în timp ce ne rugăm, spuneți în inimile voastre (nu pentru mine, nici pentru cei din jur, ci pentru voi) înaintea lui Dumnezeu:

„Doamne

Isuse, până acum m-am jucat doar, dar în seara aceasta simt în inima mea că a venit timpul să Te primesc pe deplin ca Salvatorul meu. Acesta este motivul pentru care doresc ca din clipa aceasta să privesc țintă spre Calvar și să trăiesc o viață creștină adevărată.

Să ne

rugăm:

Tată

ceresc, noi Te iubim și ne încredem în Tine. Ca slujitor al Tău, știu că într-o zi va trebui să stau înaintea Ta ca să răspund pentru fiecare cuvânt pe care l-am spus. Înaintea Ta stau acești bărbați și femei, care sunt gata să facă tot ce le spun.....

...Doamne, Tu

știi cât îmi este de greu să le spun aceste cuvinte aspre: că ei trebuie să Îl primească pe Hristos sau vor fi respinși.

Tată, fă ca ei să știe că eu îi iubesc cu o dragoste dumnezeiască și că nu vreau să îi rănesc sau să-i jignesc, ci doresc să-L primească pe Fiul Tău Isus Hristos, care va sta pentru ei în ziua judecății.

Tată,
rugăciunea mea este să-i primești pe toți. Eu nu le-am cerut să-și ridice mâinile, dar știi că în locul acesta sunt mulți care doresc să umble alături de Tine. Ei vor să ți se predea. Da, ei o fac chiar acum. Prin credință, eu știu că ei pun de-o parte orice piedică și zic: „Pentru că știi că viața aceasta e atât de trecătoare, începând din seara aceasta vreau să trăiesc numai pentru Domnul Isus!”

Ajută-i,
Doamne, ca începând din seara aceasta să umble chiar așa.

Privește,
Tată, și spre cei ce se vor apropia de Cina Domnului. Tu ai spus că cei ce fac aceasta cu o inimă sinceră vor fi înviați de Tine în ziua de apoi și vor primi viața veșnică. Îngăduie aceasta, bunule Tată, căci Te rugăm în Numele lui Isus, Fiul Tău. Amin.

N-am să vă
întreb câți dintre voi s-au predat pe deplin Domnului. Eu însumi am făcut aceasta în inima mea și am zis: „Doamne, ia duhul de judecată de peste mine.”

Eu nu-i

judec pe oameni pe față, dar în inima mea spun, mai ales dacă văd o femeie care nu este îmbrăcată corect: „Oh, nu este îngrozitor?” Nu spun nimănui aceasta, ci o gândesc în inima mea. De fapt este treaba ei cum se îmbracă. Ea este liberă să aleagă cui vrea să-i slujească. Nu ar trebui să se poarte așa, pentru că Hristos a plătit prețul pentru salvarea ei, dar poate că ea nu înțelege încă aceasta.

Acesta este motivul pentru care nu trebuie s-o judec. Aceasta este treaba lui Dumnezeu. Eu sunt la amvon ca să predic Evanghelia lui Dumnezeu cât pot de bine, iar de restul se va îngriji El. Domnul să vă binecuvânteze, prieteni.

În câteva minute vom începe serviciul de împărtășire. Câți dintre voi cred în împărtășire? (Amin). Vă mulțumesc. Acest lucru ni l-a cerut să-l facem chiar Domnul Isus, și noi trebuie să-l facem până va veni El. Ne-ar plăcea să stați împreună cu noi toți aceia care credeți că acesta este Adevărul. Dacă nu, vom elibera imediat adunarea pentru ca cei ce doresc, să poată pleca. Eu m-aș bucura să rămâneți cu noi ca să vedeți cum luăm noi Cina.

Ați știut că acest lucru este în legătură și cu vindecarea divină?

După ce Israelul a mâncat mielul, paștele Domnului, care era un simbol spre Hristos, a călătorit timp de 40 de ani prin pustie și în mijlocul lui nu a fost nici măcar o singură persoană slabă.

Împărtășirea este un semn al credincioșilor.

Vom citi

pentru aceasta din 1Corinteni 11, începând de la versetul 23:

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine.

Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”

Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”

Pentru că ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.”

Nu este

minunat acest lucru? **Vestiți moartea Lui până va reveni!**

„De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul acesta în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și de sângele Domnului.”

„Ce
înseamnă aceasta, frate Branham?”

Dacă

veniți aici și luați Cina Domnului, apoi mergeți afară și trăiți o viață diferită de aceea pe care ar trebui s-o trăiască un creștin, prin aceasta aduceți ocară și batjocură asupra cauzei Evangheliei Domnului Isus Hristos.

Înțelegeți? Dacă ești creștin, vino, iar dacă nu, stai deoparte!

Priviți!

**„Fiecare să
se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să
bea
din paharul acesta.”**

Și acum
versetul 29:

**„Căci cine
mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește
trupul
Domnului.**

**Din pricina
aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm.**

**Dacă ne-am
judeca singuri, n-am fi judecați.**

Dar dacă suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți o dată cu lumea.”

Întotdeauna când mâncăm din această pâine și bem din acest pahar, să ne examinăm fiecare și să spunem: „Sunt vrednic să fac aceasta?” Nu, eu nu sunt vrednic, dar Hristos din mine mă învrednicește s-o fac, căci Îl iubesc și mărturisesc tuturor despre El. Știu că nu sunt desăvârșit, și nu voi fi niciodată cât voi trăi în lumea aceasta, dar dragostea pe care o am pentru El mă face să trăiesc pentru El. Eu nu merg afară ca să chefuiesc sau ca să fac alte lucruri care ar putea aduce batjocură asupra Numelui Său.

Știu că dacă fac ceva rău, sunt pedepsit de El. De ce face aceasta? „*Ca să nu fim osândiți o dată cu lumea.”*

Există o mare diferență între credincios și necredincios. Dumnezeu face o deosebire.

Amintiți-vă că în Egipt credincioșii erau în interior (sub ce?) sub sânge. Mielul a fost omorât, iar sângele lui a fost uns pe ambii stâlpi ai ușii și pe pragul de sus al casei. Vedeți **unde a fost pus? „Pe pragul de sus al ușii.”** (Exod 12.7), adică pe tocul ușii prin care trebuiau să treacă pentru a intra în casă.

Știți ce simbolizează aceasta? Crucea pe care urma să fie omorât Mielul lui Dumnezeu. Simbolul Mielului era pus pe ușiori și pe ușă. **Fiecare izraelit care intra sub acel sânge nu mai avea voie să mai iasă**

afară. Ei se aflau sub sânge și nu mai aveau voie să plece de acolo decât atunci când le poruncea Dumnezeu s-o facă. Simbolul lui Hristos.

**„Căci
printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce
sunt
sfințiți.”**(Evrei 10.14).

**Pentru
ei nu mai este cale de întoarcere. Ei nu mai pot să facă asta sau cealaltă.
Tu
mai poți aluneca, mai poți greși, dar te pocăiești și mergi mai departe.
Când
Hristos sfințește un suflet omenesc și-l umple cu Duhul Sfânt, el este
protejat
pentru totdeauna. Ia te uită! Atunci voi nu mai aveți dorința de a păcătui.
„Închinătorul odată curățit, nu mai are dorința de a păcătui!” El este
sfințit
pentru totdeauna. De ce? Pentru că
„printr-o singură Jertfă, El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce
sunt sfințiți.”**

Lumea este
moartă pentru voi, nu vă mai pasă de ea. Toată atenția și dorințele voastre
sunt îndreptate spre lucrurile de sus.

Dacă spuneți
că sunteți creștini și totuși trăiți o viață lumească, veți fi pedepsiți de
Dumnezeu ca să nu fiți judecați o dată cu lumea.

**„Astfel,
frații mei, când vă adunați să mâncați, așteptați-vă unii pe alții.**

Dacă-i este

foame cuiva, să mănânce acasă pentru ca să nu vă adunați spre osândă.

Celelalte

lucruri le voi rânduî când voi veni.” (1Corinteni 11.33-34).

Observați

ce spune Pavel aici? Corinteni nu au înțeles problema împărtășirii. Ei au mers acolo, iar unii s-au chiar îmbătat la masa Domnului. Ei au mâncat și au băut, făcând toată lucrarea într-un mod greșit. Aceasta l-a determinat pe Pavel să spună: „*Dacă-i este foame cuiva, să mănânce acasă.*” Iar când vă adunați împreună să sărbătoriți Cina Domnului, așteptați-vă unii pe alții!

Dacă

printre voi este vreun frate care, după părerea voastră, nu ar trebui să ia Cina, să nu mergeți la el ca să-l opriți! După ce se termină serviciul, sau într-o seară, duceți-vă acasă la el și spuneți-i: Iartă-mă, frate, poate că sunt greșit, dar zilele trecute te-am văzut beat pe stradă.” (sau orice altceva ați văzut). **„Te-am văzut cu o femeie care nu este soția ta, iar acum ai luat Cina. Eu te iubesc, frate, de aceea aș vrea să mergem împreună pe genunchi ca să rezolvăm această problemă.”**

Vedeți?

Așteptați-vă unii pe alții. Faceți-vă servicii unii altora. Nu vă considerați mai mari sau mai buni decât fratele vostru! Dimpotrivă, încercați și vedeți cât de mici puteți fi!

Eu am auzit

adesea zicala: „Să nu fii niciodată mare în proprii tăi ochi!” Dacă ești mare, aceasta să fie în ochii lui Dumnezeu.

Fii mic în

ochii tăi! Fiecare om care se smerește, va fi înălțat de Dumnezeu, dar cei care se ridică singuri, vor fi smeriți de Dumnezeu. Vedeți? Fiți smeriți!

Cineva

spune: „Bine, dar eu știu că...” El este fratele meu, de aceea doresc să fiu slujitorul lui. Cuvântul spune să ne slujim unul celuilalt; să ne iubim unul pe celălalt.

Noi

obișnuiam să cântăm mai demult un cântec (nu știu dacă vi-l mai amintiți):

Binecuvântată

să fie legătura care leagă

Inimile

noastre prin iubirea creștină.

Părtășia în

același gând

Este ca cea

de sus.

Când ne

despărțim unul de altul,

Aceasta ne

aduce durere lăuntrică,

Dar noi tot
vom fi uniți în inimă

Și sperăm
să ne întâlnim din nou.

Când am
vizitat catacombele Saint Angelo, acolo erau o mulțime de morminte (pe o
distanță mai mare de o milă), iar într-un colț erau niște morminte mici de
copii.

De acolo am
plecat și am vizitat vechiul amfiteatru, unde romanii îi ardeau pe rug și îi
aruncau la lei pe creștini. Eu am putut să văd acele locuri amenajate pe unde
ieșeau leii când li se dădea drumul peste creștini. Privindu-le, m-am gândit:
„O, Isuse, sunt o creatură atât de nevrednică...” Frații mei și-au pecetluit
mărturia de credință cu propria lor viață, fiind uciși de lei, etc. și aceasta
pentru cauza lui Hristos.”

Când m-am
întors, am văzut pe cineva care a ridicat vechea cruce zgrunțuroasă de pe
Calvar. Privind-o, am început să fredonăm cântarea:

Pe un deal,
departe de tot,

A stat o
cruce veche, zgrunțuroasă,

Simbolul

suferinței și rușinii.

Privind

istoria omenirii vedem că este udată de sângele martirilor Domnului Isus Hristos. Gândindu-mă la toate acestea, mi-am zis: „Cât de neînsemnate sunt necazurile noastre pe lângă ale lor!” Poate suntem și noi batjocoriți și arătați puțin cu degetul, când plecăm în vreo călătorie misionară. În ce mă privește, eu sunt de multe ori ca o minge de fotbal lovită de toți cei din jur, dar ce contează aceasta? Și cei care au fost înainte de mine, au fost loviți. Oamenii i-au batjocorit și i-au numit într-un fel sau altul. Eu am de predicat Evanghelia Domnului Isus Hristos pe care-L iubesc. Am un țel și doresc ca atunci când voi ajunge la capătul drumului, să pot spune împreună cu fiecare dintre voi: *„M-am luptat lupta cea bună...”*

Dorința mea

este să stau la amvon până în clipa când voi pleca dincolo. Știu că într-una din aceste zile, voi predica ultimul meu mesaj și voi face ultima chemare la altar. Atunci mă voi ruga pentru ultima persoană bolnavă. Aș vrea să mor cu Biblia în mână, chemând Numele Domnului Isus Hristos.

Aș vrea ca

atunci să pot spune: *„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința...”* (2Timotei 4.7).

Preaiubiții

mei frați și surori, dacă este ceva în viața voastră, ceva contrar voii lui Hristos, haideți s-o mărturisim, apoi veniți și luați Cina Domnului. Să ne unim inimile în unitatea de credință creștină astfel încât Domnul nostru Isus, să vadă cât de mult Îl iubim. Faceți aceasta în timp ce ne rugăm.

Cred că vor

veni pe secțiuni... este adevărat, frate? (fratele Neville spune: „Da!”). Aș vrea ca bătrânii să vină în față ca să ne ajute. Frate Neville, tu începi din partea aceea? Bine. Frații să vină în ordine.

Veniți și

luați Cina cu noi. Suntem bucuroși că faceți aceasta împreună cu noi. (fratele Branham împarte pâinea și vinul).

.....
Sunt sigur că noi toți putem spune în seara aceasta că ne bucurăm pentru că suntem creștini. (Amin). Lucrarea pe care tocmai ați făcut-o este veche de aproape 2000 de ani. Înainte de plecarea Sa, Domnul Isus ne-a poruncit să facem aceasta până când va veni El.

În Ioan

6.54, El ne-a dat asigurarea că „*cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.*”

Această

făgăduință îmi dă nădejde, după ce am văzut religiile false ale lumii cu închinarea la soare, cu închinarea la idoli, cu concepțiile lor greșite despre o ființă supranaturală. Privind Cuvântul Său însă, eu pot să văd cât este de neschimbător! Și Cel care a dovedit că este neschimbător, ne-a dat această mare făgăduință: că ne va învia în ziua de apoi.

Acum voi

mai citi ceva ce trebuie făcut. Să deschidem la Ioan 13.2:

„În timpul

cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui

**Simon,
gândul să-l vândă,**

**Isus, fiindcă
știa că Tatăl îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit
și
la Dumnezeu Se duce,**

**S-a sculat
de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar, și S-a încins
cu
el.**

**Apoi a
turnat apă într-un lighean, și a început să spele picioarele ucenicilor, și să
le șteargă cu ștergarul cu care era încins.**

**A venit
deci la Simon Petru. Și Petru I-a zis: „Doamne, Tu să-mi speli mie
picioarele?”**

**Drept
răspuns Isus i-a zis: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după
aceea.”**

**Petru I-a
zis: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!” Isus i-a răspuns: „Dacă nu te
spăl
Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine.”**

**„Doamne”,
i-a zis Simon Petru, „nu numai picioarele, dar și mâinile și capul.”**

**Isus i-a
zis: „Cine s-a scaldat, n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să
fie
curat de tot; și voi sunteți curați, dar nu toți.”**

**Căci știa
pe acel ce avea să-L vândă; de aceea a zis: „Nu toți sunteți curați.”**

**După ce
le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă, și le-a
zis: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu?”**

**Voi Mă
numiți Învățătorul și Domnul, și bine ziceți, căci sunt.**

**Deci, dacă
Eu, Domnul și Învățătorul vostru,
v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele
unii altora.”**

**Pentru că
Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.**

**Dacă știți
aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți...”**

Aceasta

este o rânduială pe care tabernacolul acesta o împlinește de douăzeci și ceva de ani, de când există. Noi am făcut întotdeauna spălarea picioarelor.

Bapțiștii au făcut-o înainte de

penticostali, iar penticostalii au preluat-o de la ei. Și noi îl ducem mai departe. Astfel, în seara aceasta suntem aici tocmai ca să împlinim această rânduială.

Noi vom

merge în camera numită camera de rugăciune, în timp ce doamnele vor merge în altă cameră.

În ce-i

privește pe străini, dacă ei sunt cetățeni împreună cu noi ai Împărăției lui Dumnezeu, și nu au mai făcut niciodată până acum acest lucru, noi îi invităm să vină să aibă părtășie cu noi și să se unească cu noi în împlinirea acestei porunci a Domnului. Dacă nu ați mai făcut-o niciodată până acum, suntem bucuroși că o faceți împreună cu noi. Dacă nu puteți rămâne cu noi în continuare, pentru că vă grăbiți acasă, puteți pleca. Ne bucurăm că ați stat cu noi până acum.

Îmi cer

scuze pentru că mi-am întrerupt predica și pentru alte greșeli pe care le-am făcut, poate, fără să-mi dau seama. Eu nu sunt de prea mult timp predicator și cred că cu timpul Domnul mă va ajuta în aceste probleme.

După

perioada de odihnă pe care o voi avea în vest, nădăjduiesc să mă întorc iarăși aici și atunci aș vrea ca împreună cu fratele Neville să ținem o trezire de modă veche, prin predicarea Cuvântului.

Astăzi

tocmai am întâlnit pe cineva care mi-a spus că dorește să fie botezat jos, la râu. Sunt bucuros să botez pe oricine dorește și oriunde vrea.

Vreau să vă

spun că la Tabernacolul Branham sunteți bine veniți cu toții. Noi nu suntem o denominațiune și nu avem nimic împotriva lor, dar **în ce ne privește, nu suntem denominațiune. Noi nu avem membri în locul acesta, ci suntem o părtășie de frați și știm că Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de toată fărădelegea noastră.**

Până ne vom

reîntâlni, dorim ca harul și pacea Domnului să fie cu voi. Mă rog ca Domnul să îndepărteze orice boală din mijlocul vostru și să vă dea o călătorie bună și sigură.

Nădăjduiesc

să ne reîntâlnim miercuri seara.

Păstorul de

aici va elibera imediat adunarea, după ce ne va conduce în rugăciune.

(Fratele

Neville se roagă. Serviciul continuă, în camere separate, cu spălarea picioarelor).

- Amin -